

PRINCEZNA DIANA

WENDY
HOLDENOVÁ

PRINCEZNA DIANA

Wendy Holdenová

PRINCEZNA DIANA

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Název anglického originálu: The Princess

Český název: Princezna Diana

Autorka: Wendy Holdenová

Překlad: Pavlína Buzková

První vydání: 2023 by Welbeck Fiction Limited, an imprint of Welbeck Publishing Group

Grafika obálky: Emotion Media Pamela Magierowska-Kobus

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazyková redaktorka: Bohdana Hyřhová

Jazyková korektorka: Dana Wotřelová

© 2023 by Murgatroyd Limited

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2025

Morální právo Wendy Holdenové být považována za autorku tohoto díla bylo uplatněno v souladu se zákonem o autorských právech, průmyslových vzorech a patentech z roku 1988 (the Copyright, Designs & Patents Act 1988).

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy a události v této publikaci, kromě těch, které jsou zjevně veřejně dostupné, jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je čistě náhodná.

Jakékoli použití citací musí být v souladu s doktrínou fair dealings (spravedlivého užití).

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: Simon Michele

Ilustrace na obálce: © Irene Gittarelli / Trevillion Images (žena), Shutterstock.com (pozadí)

Foto autorky: © Laurie Fletcher

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-8342-753-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-754-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-755-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Krajinou pod jasně azurovou horkou letní oblohou se nad městem rozléhal radostný hlaholivý zvuk zvonů z velké katedrály. Ulicemi pomaličku projížděl nazdobený prosklený kočár tažený hrdými bílými koni a doprovázený lokaji v livrejích s kroucenými zlatými šňůrami a lidé, kteří se tísnili na chodnících, nadšeně mávali a hlučeli.

Zpoza naleštěných skel vzrušeně a dychtivě vyhlížela mladinká nastávající princezna. Stěží dokázala uvěřit tomu, kolik lidí se na ni dnes přišlo podívat; mladí i staří přešlapovali nebo rovnou poskakovali za zábranami, divoce třepotali barevnými mávátky a do ochraptění křičeli její jméno. Ještě nikdy v životě se necítila tak moc oblíbená a milovaná.

Ani tak krásná. Byla profesionálně nalíčená, její make-up byl lehounký, decentní a co nejméně nápadný právě kvůli jejímu mládí, ale přesto dostatečný na to, aby zvýraznil její roztomilost pro vševidoucí oko televizních kamer, a jejich prostřednictvím pak pro diváky před televizními přijímači po celém světě. Husté blond vlasy jí zářily jako tekuté zlato a na svém místě je držela překrásná diamantová tiára. Krémově

bílé hedvábné šaty měla tak bohaté a sukni tak rozložitou, že sama téměř vyplnila celý vnitřní prostor kočáru. Její otec, který pyšně seděl vedle ní, byl pod jejich volány a řasením téměř celý schovaný.

„Mnohem delší!“ odpověděla rozesmátě modistce, když se jí zeptala, jak dlouhou chce mít svatební vlečku. „Udělejte ji nejdelší, jakou kdo kdy viděl! Aby se na ni nikdy nezapomnělo!“

Stejným způsobem přistupovala i k otázkám floristky. Víc růží! Víc lilií! Víc pomerančových květů! Víc! Víc! Ještě víc! Proč by se měla v tento slavný a jedinečný den držet zpátky? Cítila se extravagantně, byla bláznivě šťastná a chtěla úplně všechno, aby své štěstí, jež téměř nemohla unést, nějak patřičně a jednoznačně vyjádřila. Chtěla tedy vše: od perlových náušnic v uších až po krajkové rozetky na roztomilých střevíčkách.

„Miláčku, jsem na tebe tak pyšný!“

Její otec, kterému se v očích třpytily slzy, ji vzal za ruku, na níž se leskl zásnubní prsten s velkým diamantem. Samotný snubní prsten, který byl zhotoven ze speciálního zlatého nugetu a vytepán k dokonalosti, měl u sebe její brzy již manžel, princ.

V duchu ho zřetelně viděla před sebou: zrovna teď určitě stoupá po schodišti pokrytém rudým kobercem a pak pod piliřovým portikem dovnitř městské katedrály. Bezpochyby mu to velice sluší, má na sobě slavnostní uniformu a četná vyznamenání na hrudi se blyští na slunci stejně jako meč, který mu visí po boku.

Při té představě se jí zatočila hlava radostí, dojetím a štěstím. Vůbec nedokázala uvěřit tomu, že se jí splnily všechny sny: je krásnou princeznou, která se už brzy slavně provdá za

pohledného prince. Ale mnohem důležitější je to, že je bláznivě zamilovaná a bezvýhradně milovaná. Dala srdce svému manželovi – a on dal to své zase jí. Jejich manželství vydrží navěky, budou mít spoustu dětí a budou šťastní až do smrti. Princ ji nikdy neopustí, nikdy ji nezklame. Vždyť si toho v životě vytrpěla už dost. Od této chvíle nebude na nebi jejího života ani mráček; všechno bude zalité zlatistým slunečním třpytem.

„Tak co, Sandy? Co ty na to?“ Diana na mě hleděla z protějšího sedadla ve vlaku a její třináctiletá tvářička byla celá rozsvícená zvědavým očekáváním, co na to řeknu. „Nemyslíš si, že to je ten nejromantičtější a nejdojemnější konec ze všech?“

Vzhledla jsem od paperbacku, který mi chvíli předtím podala. Ta knížečka se jmenovala *Králova nevěsta* a bylo na ní vidět, že ji někdo četl už mnohokrát. Na obálce byla realisticky namalovaná křehká blondýnka v bohatě našasených svatebních šatech, kterou objímal tmavovlasý muž v jásavé barevné uniformě. Přes kabátec měl modrou šerpu a u pasu mu visel dlouhý meč.

„To rozhodně je,“ přikývla jsem.

Diana horlivě souhlasila. „Bezkonkurenčně ten nejlepší!“

Věděla jsem, že se na Dianin úsudek v tomto ohledu můžu sto procentně spolehnout. Pro mě samotnou byla sice romantická literatura úplně nový žánr, ale Diana takových knížek přečetla doslova celé stohy. Její nejoblíbenější autorkou byla jakási Barbara Cartlandová, jejíž románky se jen hemžily mužnými a charismatickými hrdiny s rozhodnou bradou a citlivýma očima a krásnými hrdinkami s útlým pasem a dmoucími ňadry.

Hlavním, a vlastně jediným tématem v nich byla láska. Láska, která dokáže prudce rozbušit srdce, láska, z níž se člověku divoce roztočí hlava. Láska skutečná, opravdová. A věčná.

Věčné trvání bylo ve skutečnosti její nejdůležitější vlastností a Diana i já jsme byly myšlenkou na takovou lásku doslova posedlé. Člověk se jednoho krásného dne zamiluje, je zaplavený citem, a jakmile k tomu dojde, všechno ostatní v životě už je skvělé. Znělo to jako nádherná koupel pro tělo i srdce, hluboká, příjemně teplá a se spoustou voňavých bublinek.

„Chceš, abych ti pověděla, něco úžasného, Sandy?“ zeptala se mě Diana s úsměvem.

Dychtivě jsem pokývala hlavou.

„Táta má novou přítelkyni se zvláštním jménem. Jmenuje se lady Raine Dartmouthová.“

Souhlasila jsem, že je to jméno opravdu dost neobvyklé.

„Ale to není ta úžasná věc!“ smála se Diana, spiklenecky se ke mně naklonila a hleděla mi do tváře obrovskými jasně modrými očima, které teď byly rozrušené na nejvyšší míru. „Že neuhádneš, kdo je její matka? Představ si, že je to *Barbara Cartlandová*!“

I když jsem byla tou informací doopravdy ohromená, hned jsem si uvědomila, že pro Dianinu rodinu jsou takové shody okolností typické. Podle toho, co jsem slyšela od jiných lidí i od Diany samotné, byli všichni členové rodiny Spencerovy neuvěřitelně dramatičtí a extravagantní. Jako by se samotný osud vši silou snažil, aby měli neustále po ruce zásobu takových nepravděpodobných a přece pravdivých historek. Teď jsem jela k ní domů, abych tam strávila prázdniny, a věděla jsem, že se tam s nimi se všemi brzy seznámím osobně.

S Dianou jsem se poznala ve škole, ale nespřátelily jsme se hned. Jedním z důvodů bylo snad především to, že jsme pocházely z velmi odlišného prostředí. Já jsem byla sirotek; oba moji rodiče zemřeli při autonehodě, když jsem ještě byla miminko, a vychovala mě tetička Mary, což byla o dost starší sestra mého otce: skromná stará panna ze stejně skromných poměrů. Nikdy nijak zvlášť neprosazovala své názory, bylo však zřejmé, že pokud jde o dívky, bezmezně věří v důležitost, ba nezbytnost toho, aby se jim dostalo co nejlepšího vzdělání. Nenechala se zastrašit skutečností, že nemá peníze na zaplacení kvalitní školy, a bedlivě studovala v *Daily Telegraphu* veškeré dostupné informace o možnostech získání stipendia.

Ze všech možností, které se postupně naskytly, byla moje škola tou poslední. Doufala jsem celým srdcem, že také už poslední zůstane, protože snaha tetičky Mary najít mi tu nejlepší možnou vzdělávací instituci, se u ní časem vyvinula až v jakousi sveřepou mánii. Ale já jsem už měla po krk věčných změn a náročného stěhování a chtěla jsem jen místo, kde bych konečně mohla zapustit kořeny, složit závěrečné zkoušky a pak pokračovat ve studiu na univerzitě. A po jejím ukončení, jak mě o tom alespoň tetička Mary opakovaně ujišťovala, se přede mnou otevře celý svět nekonečných možností a netušených příležitostí, o jakých se mi ani nesní.

Škola sídlila ve velké světlé budově na konci dlouhé ulice s alejí a po obou jejích stranách se rozprostíral veliký park plný zeleně. Budova byla opatřena impozantním sloupovým a rozlehlým nádvořím a působila jednoznačně okouzlujícím dojmem.

V den, kdy jsem tam nastoupila, působily okouzlujícím dojmem i rodiny, které se všude kolem mě loučily se svými

dcerami; každá z nich měla elegantní sadu nablýskaných kožených kufrů, na nichž se skvěly minimálně čtyři iniciály. Na nich a kolem nich se vršily kulaté lepenkové krabice na klobouky, neceséry, tašky na nejrůznější drobnosti a drahá sportovní výbava. Nedaleko od loučících se skupinek a kupy zavazadel bez výjimky stál nějaký luxusní naleštěný rodinný vůz; u mnohých z nich postávali šoféři v livreji.

Tetička Mary žádný vůz neměla; my jsme sem přijely obyčejným vlakem. Táhla jsem se s ošoupaným kufrem pořízeným z druhé ruky, na němž jsem měla jen dvě iniciály, a byl to kufr velice těžký. Potřebovala bych s ním cestou pomoci, ale ne vždy se mi jí ochotně dostalo. I můj plášť byl ze secondhandového obchodu, zatímco sukni mi ušila tetička Mary, aby něco ušetřila, a ta, bohužel, neměla požadovaný a předepsaný střih ani délku. Boty jsem měla velké jako lodě, protože jsme je koupily o dvě čísla větší, abych do nich postupem času *dorostla*, takže jsem v nich chodila velice neohrabaně a bez jakékoli elegance.

Rozhlédla jsem se kolem sebe a pátrala jsem, s kým, pokud vůbec s někým, bych se tak asi mohla nejspíše spřátelit. Neměla jsem žádná velká společenská očekávání a naděje. Úplně by mi stačilo, kdybych nevyčnívala a zapadla mezi ostatní dívky.

Moje nové spolužačky tvořily obvyklou směsici: byly tu krásné a sebevědomé dívky, energické a sportovní. A pak tu byly také dívky fádni a obyčejné, mezi něž jsem patřila také já – malá, baculatá a silně krátkozraká. Bylo jasné, že i mezi obyčejnými dívkami budu jednou z těch neobyčejnějších.

Nápadné byly také dívky, které ještě nikdy předtím na internátní škole nebyly, ale patrně přelouskaly knihy Enid Blytonové a pak uprosily rodiče, aby je tam poslali. Bylo snadné

je rozpoznat: vypadaly celé vzrušené a rozhlížely se kolem, kde už konečně zahlédnou předobrazy hrdinek školy svaté Kláry a Malory Towers z masa a kostí.

Těch mi bylo doopravdy líto, protože až zjistí, že svět půlnočních večírků a třídních legráček vůbec neexistuje, způsobí jim to nesmírné rozčarování a smutek. To mi bylo víc než jasné. Ve skutečných internátních školách totiž nebylo *vůbec nic* jako v románech Enid Blytonové. V jejích knihách byly dívky chváleny a vynášeny až do nebes, když projevily originální myšlení a prosazovaly svoji individualitu. Ve *skutečném* životě šlo hlavně, a především o to, aby byl člověk tak konformní, jak to jen bylo možné, a ničím nevybočoval ze šedivého průměru. V románech Enid Blytonové byly bohaté dívky s aristokratickými tituly mírně snižovány a jejich role tak trochu shazována. Ve *skutečném* životě je však každý adoroval. Jako chudá dívka, která měla zkušenosti s řadou škol pro bohaté, jsem byla mnohem informovanější a zkušenější než moje budoucí spolužačky.

Na krátký okamžik jsem pocítila bolavou prázdnotu a tupý osten beznaděje a opuštěnosti, když jsem si představila vlekoucí se hodiny míčových her, kdy budu tou poslední, koho si někdo vybere do týmu, nebo taneční lekce, při nichž si nebudu schopna najít nikoho do páru. Pak jsem se dlouze a roztřeseně nadechla a uvědomila jsem si, jaké mám štěstí, že tu vůbec jsem a že toto martyrium bude představovat jen dočasný prostředek k dosažení cíle, který bude beze všech pochyb úžasný. Tetička Mary pro mě udělala to nejlepší, co mohla, a mojí povinností je se s tím vyrovnat a být jí za to vděčná.

Po chvíli se se mnou ještě naposledy spěšně rozloučila, zavřela dvířka taxíku, a ten v oblacích výfukových plynů odjel.

Mezi láskyplnými objetími a polibky těch ostatních jsem vykročila směrem ke škole i k budoucnosti.

Školní ložnice vypadaly jako školní ložnice, které jsem viděla všude jinde: byly to dlouhé řady postelí postavených naproti sobě. Ale tady byl jeden nečekaný detail: u vchodu do ubikace visel nade dveřmi portrét prince Charlese. Měl na hlavě poněkud futuristicky vyhlížející korunu, která na něm v kombinaci s jeho nepřiměřeně velkýma ušima a psím pohledem vypadala dost komicky. Malá cedulka pod spodním rámem informovala o skutečnosti, že princovu fotografii daroval škole jeden z guvernérů.

Pak už zavládl obvyklý chvat a panická snaha najít si lůžko vedle sotva nalezené nové přítelkyně. Během let mě zkušenost naučila, že nejlepší způsob, jak skrýt skutečnost, že o lůžko vedle mě nikdo nestojí, je vybrat si ho jako první a hlavně hned u stěny. Vykročila jsem směrem k němu a prošla jsem kolem postele, která se téměř ztrácela pod záplavou malých plyšových zvířátek. Po očku jsem se na ně podívala a uvědomila jsem si, že jich tam je nejméně dvacet a že jsou to zvířátka velice různorodá, mají rozličnou velikost i barvu. Všechna byla naaranžována s viditelným záměrem a pečlivostí, a teď vyčkávavě hleděla do prostoru prázdnýma skleněnýma očkami.

Starostlivě jsem se na ně zahleděla a rozhlédla jsem se kolem sebe. Vzhledem k tomu, že jsem si doopravdy a doslova nemohla dovolit šlápnout v ničem vedle, obstarala mi tetička Mary už předem tlustou knížečku, z níž se vyklubal katalog školních předpisů. Velice podrobně mě seznámila se všemi nařízeními od toho, že je zakázáno běhat po chodbách, až po počet hraček, které u sebe dívka může mít v posteli. A ten počet byl striktně stanoven na dvě. Ať už tedy tahle

menažerie patří kterékoli z dívek, dostane se do značných potíží, až přijde vedoucí dívčích ložnic provést každodenní inspekci kázně a pořádku. Jak jsme byly upozorněny, mělo k tomu dojít každou chvíli.

Podívala jsem se ke hloučku dívek, které si povídaly a smály se během vybalování luxusních kufrůků. Protřepávaly si pyžama, házely si na zem bačkory a žertovně spolu šermovaly štětinatými kartáči na vlasy. I když jsem se necítila být jednou z nich, nechtěla jsem, aby musela být některá obětí veřejného ponížení a potupy. Vedoucí dívčích ložnic byly podle mých zkušeností jedna jako druhá: čistokrevné sadistky. To, že by dnešní noc pro některou z dívek mohla být vůbec první nocí, kdy je mimo domov, je nijak nedorozumím.

Začala jsem spěšně sbírat plyšová zvířátka a schovávat je pod postel.

„Co to děláš?“ zeptal se kdosi za mnou.

Obrátila jsem se a zjistila, že se dívám na vysokou a půvabnou dívku. Měla krásně vykrojené tmavě rudé rty, husté blond vlasy a velké modré oči. Pleť měla světlou, zdálo se, jako by zevnitř zářila jakýmsi vnitřním světlem, a na vysokých lícních kostech měla výrazné ruměnce. Bylo na ní něco éterického, nadzemského a velice, velice luxusního. Když jsem na ni hleděla, musela jsem myslet na třpytivou kapku rosy uprostřed květu růže, nebo na čerstvou smetanu v oroseném skleněném džbánu.

„Schovávám ti všechny tvoje hračky,“ odpověděla jsem. „Máš dovoleno mít jen dvě, a jestli přijde vedoucí ložnice, pěkně to schytáš.“

Sice nic neřekla, ale když jsem se po ní na odchodu ještě krátce obrátila, viděla jsem, že spěšně ukrývá zbytek své plyšové sbírky.

O postel u stěny samozřejmě jako obvykle nikdo nestál. Položila jsem si vedle ní na podlahu ten svůj ostudný kufr a začala jsem si vybalovat. Dívka na vedlejším lůžku, která se představila jako Catherine, předtím očividně sledovala náš rozhovor o hračkách.

„Víš, že její otec je vikomt, že?“ zašeptala. „Lord Althorp. A tohle je ctihodná Diana Spencerová.“

Nijak mě to nepřekvapilo. Její sebevědomý jasný hlas i luxusní vzhled naznačovaly, že je jednou z vyvolených. Ale tím, že je ctihodná, jsem si už byla jistá o dost méně: vždyť se ani neobtěžovala mi za projevenou laskavost poděkovat.

V tom okamžiku se v ložnici objevila vedoucí. „Postavte se k postelím!“ zaburácela.

Ozvalo se hromadné polekané zalapání po dechu, několik potlačovaných výkřiků a nastala všeobecná strkanice, jak se dívky snažily jedna přes druhou dostat k zabraným lůžkům. Vedoucí pochodovala po místnosti jako dráb, její těžké neforemné boty nepříjemně skřípaly na linoleu, a kontrolovala budoucím studentkám postele s horlivostí polního maršála. Její drobná očka s chladným kovovým leskem se zlomyslně míhala sem a tam. Všechny jsme stály skoro v pozoru a stěží jsme se odvažovaly dýchat.

Vedoucí se konečně zastavila u jedné z postelí a vítězoslavně se jako sup vrhla na jakési zarámované fotografie, láskyplně naaranžované na nočním stolku. „Jsou povoleny *dva kusy*. Víc ne,“ zavrčela na jejich majitelku, která byla chováním vedoucí viditelně otřesená. „Tyhle se zabavuj.“

„Ale... to je moje rodina,“ namítla dívka a spodní ret se jí povážlivě trásl.

Černá bagančata však už nelítostně skřípala a dusala dál, nijak nedotčena dívčíným zděšením. Podívala jsem se po

očku na ctihodnou Dianu Spencerovou. *Mohla jsi to být ty*, pomyslela jsem si. *Ty a ty tvoje plyšové hračky*. Ona se ale dívala úplně jiným směrem a nehnula ani brvou.

Za vedoucí ložnice se ještě ani skoro nezavřely dveře, když tu jedna z dalších vyvolených, kterou, jak jsem slyšela, ostatní oslovovaly Celia, seskočila z postele umístěné v samém hvězdném středu místnosti a přešla k mému pokornému a nenápadnému místečku u stěny.

„Jméno!“ vyštěkla na mě.

A už to tu bylo zase; ten povědomý pocit zmaru. Přece to nezačíná tak brzy? Obvykle jsem měla k dispozici dobrodiní několika dní, než si mě vybraly. Strachy mi vyschlo v krku, až jsem měla pocit, že ze sebe nedokážu vypravit jediné slovo. Těžce jsem polkla a neodvažovala jsem se na ni podívat. „Jmenuju se Alexandra. Ale moje kamarádky mi říkají Sandy.“

„V tom případě ti budu říkat *Alexandra*,“ odpověděla Celia nelaskavě hlasitě, takže spousta dívek zpozorněla. „Takže my budeme asi ze severu, co?“ zeptala se s krutou blahosklonností.

Během let jsem se mnohokrát pokoušela svůj severský přízvuk zamaskovat a odnaučit se ho, ale nikdy se mi to úplně nepodařilo. Jak mi připadalo, angličtina je proti lidem ze severu zvláště zaujatá a chystá jim spoustu pastí: třeba slova, která tam vyslovujeme s krátkým *a*, ale všichni ostatní s dlouhým. Moje vlastní jméno byl případ sám pro sebe. Alexandra. Bylo by ambiciózní pokusit se o to zrovna s ním, ale já jsem k tomu nikdy nenašla dostatek odvahy a sebevdomí.

„Tak co? Neslyšela jsi snad?“ dupla Celia netrpělivě nohou. „Odkud jsi, *Alexandro*?“

Zaváhala jsem. Naše město bylo snad největším zdrojem vtipů o zaostalém severu. A i když jsem se děsila vyslovit jeho jméno, ještě mnohem víc jsem sebou pohrdala za to, že se za něj stydím.

„Z Huddersfieldu,“ řekla jsem asi trochu hlasitěji, než jsem měla v úmyslu.

Celiina tvář na okamžik strnula, jako by ani nemohla uvěřit tomu, jaké hned napoprvé udělala štěstí. Pak vybuchla nevěřícím smíchem. „Z Hudrsfíldu? Pojďte všichni sem a seznamte se s *Alexandrou* z Hudrsfíldu!“

Stála jsem se vzpřímenou hlavou a vší silou jsem nutila zrádný spodní ret, aby se mi před tou krutou nestvůrou neroztrásl. Taky jsem svírala ruce v pěsti, aby se mi netřásl, ale s náhlou slabostí v kolenou jsem nemohla dělat vůbec nic.

„Já *osobně* jsem v Hudrsfíldu nikdy nebyla, víš,“ parodovala mě Celia a obcházela mě kolem dokola, jako by byla dobytkař a já zvíře, které chce koupit. Zbytek děvčat se kolem nás začal zvědavě shlukovat a jak dodávaly odvalu jedna druhé, jejich posměšky začaly nabírat na síle.

„Jaké to tam je?“

„Tam ještě vládne pravěk!“

„Víš, co jsou přístroje?“

„To v tom vašem Hudrsfíldu pořád jen hudrujete?“

„Velice vtipné,“ pronesla jsem v pokusu o sarkasmus. „Tenhle jsem ještě nikdy neslyšela.“

Cítila jsem ale, že mě v očích tlačí horké slzy. Sklopila jsem hlavu, aby mi vlasy padly přes moji rudou poníženou tvář. *Nebreč*, nařizovala jsem si. *Nedovol jim, aby nad tebou vyhrály*. Jenže mi v tom okamžiku bylo jasné, že vítězství už jejich je. Zнала jsem až moc dobře takové typy, jako byla Celia. Patřila k té nejhorší sortě rádoby vznešených dívek, které

se v šikaně přímo vyžívaly, a já jsem věděla tak jistě, jako že tu stojím, že od tohoto okamžiku bude můj život v této škole čistým peklem.

Vzápětí jsem ucítila zatahání za rukáv. Došlo mi, že si Celia všimla mojí neslavné uniformy. „Tohle sako je snad z *pravěku*. A tvůj odznak má taky *úplně* špatnou barvu,“ potřásla znechuceně hlavou a prohlížela si mě od hlavy až k patě. „A proč máš na sobě takovou odpornou sukni? Neměly jsme přece mít na sukni žádné *záhyby*.“

Nic jsem neříkala. Ani jsem toho nebyla schopna. Vší silou jsem zadržovala vzlyky a modlila jsem se, aby se vedoucí ložnice vrátila. Uvítala bych cokoli, co by pozornost mých učitelek nějak odvedlo. A snad jako v odpověď na moje vroucí modlitby se najednou v jednom místě skupinka zavlínila a rozestoupila a energie v místnosti se změnila.

„Nechte ji laskavě na pokoji,“ ozval se z toho místa jasný a čistý hlas.

Trochu jsem zvedla hlavu a skrz prameny vlasů jsem šilha-la po směru toho zvuku. Byla to ona. Vikomtova dcera. Ta blondýna s hračkami. Ctihodná Diana.

„Vždyť se jen tak trochu bavíme,“ odpověděla Celia a její úsměv byl vzteklý a nejistý zároveň. „To nemáš žádný smysl pro humor?“

„Neřekla bych, že je to zrovna dvakrát vtipné,“ odpovědě-la Diana. „Jak by se ti líbilo, kdybys byla na jejím místě ty, Celie? Anebo vy ostatní? Jak by vám asi bylo?“ Rozhlédla se po skupince velikýma modrýma očima.

Nebyl to žádný dramatický vstup, nekřičela, negestikulo-vala. Diana mluvila úplně normálně, vlastně ve skutečnosti celkem mírně. Ale pro mě to bylo, jako by uprostřed mého života najednou vybuchla vodíková puma. Ještě nikdy, nikdy

se mi nestalo, že by se mě někdo zastal, že by se postavil na moji stranu, natožpak aby se do mě vcítil, obrazně řečeno si nazul moje příliš velké boty, a ještě k tomuž vyzval i ostatní.

Když Celia s nosem nahoru odcházela následována hloučkem ostatních, cítila jsem tak zahlcující vděčnost, že jsem nedokázala promluvit a vděčné *děkuju* jsem spíš jen vydechla. To už ale Diana odcházela ke své posteli.

DRUHÁ KAPITOLA

Stejně jako ve všech ostatních školách, i tady všechny dívky, které neměly žádnou rodinu nebo z toho či onoho důvodu nemohly jet domů, trávily nedělní odpoledne v jídelně. Pod příkrovem pachu z vařené kapusty, který ještě dlouho po obědě přetrvával ve vzduchu, jsme seděly u předlouhých stolů a zoufale jsme se snažily vést spolu něco, co by připomínalo konverzaci, zatímco jsme čekaly, až se vrátí naše rozradostněné šťastnější spolužačky nasáklé atmosférou domova.

Brzy jsem se naučila brát si s sebou nějakou knihu na čtení. Obvykle šlo o příběh někoho, kdo vedl tak žalostný život, že jsem se díky tomu cítila jako člověk, který má vlastně veliké štěstí. Například smutný příběh *Jany Eyrové* mi vydržel celkem dost dlouho; teď jsem se pro změnu krčila nad *Vlky z Willoughby Chase*. Zrovna jsem se dostala k místu, kde se popisuje, jak je osiřelá Bonnie nucená přežívat jen se dvěma syrovými cibulemi denně, když jsem uslyšela, jak mi někdo jasným hlasem říká *ahoj*.

Překvapeně jsem sebou trhla a vzhledla jsem vzhůru. A ona tam stála přímo přede mnou: moje vysoká a štíhlá spasitelka z ložnice. Dívala se na mě a blond vlasy jí zářily ve slunci, které sem dopadalo velikými klenutými okny, jako pravé zlato.

Od onoho nepříjemného incidentu s Celií jsem Dianu moc často nevidala. Jak se dalo čekat, zařadila se okamžitě mezi školní elitu, mezi krásné a vznešené představitelky vyšší třídy. Na druhé straně se ovšem zdálo, že se jí v mnoha předmětech vůbec nedaří, zatímco já jsem měla ta nejlepší hodnocení. Když jsem ji někdy náhodou zahlédla, většinou byla uprostřed hloučku smějících se dívek, které si povídaly a pošťuchovaly se. Čím delší doba uplynula od té nepříjemné chvíle v ložnici, tím nepravděpodobnější a neskutečnější mi připadalo, že se to celé stalo: že se někdo jako je ona, zastal někoho, jako jsem já. Postupem času jsem začala mít pocit, že jsem si to jen vybájila ve fantazii.

Teď jsem si zase říkala, že se nejspíš do jídelny pro něco jen zastavila a hned zase odejde. Ona se však posadila na lavici vedle mě zády ke stolu, opřela se a začala bezstarostně houpat dlouhýma nohama.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se jí trochu překotně. Nechtěla jsem, aby moje otázka vyzněla tak neomaleně, ale cítila jsem rozpaky a stud.

„Totéž co ty.“

„Ale jídelna je pro lidi, za kterými nepřijeli jejich rodiče,“ namítla jsem.

Znovu několikrát zakývala nohama. „No, a to jsem já. Moji rodiče nemůžou přijet.“

„A proč ne?“

„Protože jsou rozvedení,“ odpověděla krátce a zadívala se do stropu.

„Co to znamená?“

„To znamená, že moje matka nežije s mým otcem,“ pokrčila rameny.

„A proč ne?“

„Ach,“ mávla rukou. „Na tom není nic zajímavého. A kde máš rodiče ty?“

Nechtělo se mi vykládat, že mi rodiče umřeli a že jsem sirotek. Lidé byli z té informace buďto nesví, nebo mě litovali. Obojí jsem z celého srdce nesnášela.

Zhluboka jsem se nadechla a obrnila se. „No, já vlastně rodiče nemám.“

Modré oči se zvětšily snad na dvojnásobek. „Vůbec ne? Ani jednoho?“

Potřásla jsem hlavou.

„Takže to znamená, že jsi sirotek?“ Její tón byl plný zájmu, ne plané lítosti, a vůbec mi nepřipadala v rozpacích.

Přikývla jsem.

„A co se jim stalo?“

Její přímočarost byla další věcí, která mě překvapila. Většina lidí tu informaci přijala beze slova a raději se mě na nic neptali.

„Zabili se při autonehodě. Ale já si to nepamatuju. Byla jsem ještě mimino.“

Hleděla na mě modrýma očima, v nichž bylo zamyšlení i zvědavost. „Jaké to je?“

„Jaké je co?“

„Být sirotek.“

Pokrčila jsem rameny. „Jsem na to zvyklá.“

„Ale... vzpomínáš si na ně? Vidíš někdy vysokou postavu tvého otce ve dveřích? Neslyšíš někdy zašustění šatů tvé mámy a necítíš závan její vůně, když se sklonila, aby ti dala pusku na dobrou noc?“

Užasle jsem na ni hleděla. Co to má znamenat? Šustění šatů? Vůně? Vysoká postava ve dveřích? Kde to, proboha, vzala? „Hm, ani ne.“

„A nechybí ti?“

Tak na tohle se mě ještě nezeptal vůbec nikdo, ani tetička Mary. Vlastně hlavně ona ne; doma se o pocitech a emocích nikdy nemluvalo, takže jsem teď byla zaskočená a honem jsem nevěděla, jak mám odpovědět.

„Člověk se na to prostě snaží nemyslet a pokračuje v tom, co dělá,“ vypravila jsem ze sebe nakonec.

Beze slova přikývla.

Měla jsem strach, že na ni moje slova možná zapůsobila chladně a nezúčastněně. „Vlastně jsem je vůbec nepoznala,“ rozváděla jsem tu myšlenku dál. „Takže je pro mě těžké je postrádat. Neumím si život s nimi představit a ani nevím, o co jsem vlastně jejich smrtí přišla.“

Pozorně se na mě zadívala. „Ale jak se ohledně toho *doopravdy* cítíš?“ zeptala se. „Myslím tady, *uvnitř*,“ položila si ruku na srdce.

Chtěla jsem jí důrazně odpovědět, že necítím vůbec nic, ale vtom jsem nečekaně pocítila něco tak silného, co mě klidně mohlo srazit na kolena, kdybych šťastnou náhodou zrovna neseděla na lavici. Bylo to, jako by mi přímo do hrudníku narázila nějaká řítící se černá koule, která mnou prostoupila a pak mi vybuchla přímo v srdci. Tento pocit těsně následovala ta nejhorší bolest ze ztráty, jakou jsem kdy poznala.

Byla jsem tím zážitkem natolik zahlcená, že jsem musela sklonit hlavu, přitisknout ji skoro na hrudník a bojovat s horkými a palčivými slzami, které jsem cítila v očích. Nejasně jsem si uvědomovala, že se mi podařilo znovu se před touto dívkou rozplakat. Ale stejně jako poprvé, ani dnes jsem s tím nemohla vůbec nic dělat.

Pak jsem ucítila, že mě něco tlačí do paže... a došlo mi, že mě objímá. Opřela jsem se o ni a bojovala jsem o zbytky

sebevlády. Teklo mi z nosu a ona mi podala kapesník, který jsem si od ní vděčně vzala.

„Promiň,“ popotahovala jsem a rozpačitě jsem se od ní od-táhla.

„To je v pořádku,“ řekla s takovou lehkostí, jako by na celé situaci nebylo vůbec nic divného.

Potom jsme už seděly v družném mlčení a četly jsme si. I Diana si přinesla knihu, trochu odrbaný paperback s titulem *Královna srdcí* od autorky, o níž jsem nikdy neslyšela; jmenovala se Barbara Cartlandová. Na obalu byl dost špatně vyvedený obrázek nějaké blondýnky v bílých šatech, která upírá zbožňující pohled na pohledného muže ve slavnostní uniformě s mnoha řády a ozdobami.

Diana se zdála být tou knížkou úplně pohlcená a obracela její stránky s nedočkavým a bezdechým očekáváním. Pro mě však bylo těžké vrátit se k Bonnii a jejím syrovým cibulím. Po našem rozhovoru jsem se cítila... jinak. Úplně jinak. Sice jsem vědomě prožívala neznámý smutek, ale bylo mi paradoxně zároveň lehčeji, jako by mi někdo z ramen sňal těžké břemeno.

Nakonec se ozval nezaměnitelný zvuk mnoha zavírajících se dvířek od aut, zazněly radostné výkřiky a pozdravy a bylo jasné, že ostatní spolužačky brzy přijdou zpět z jejich zábavných rodinných setkání.

Diana se vrátila do své obvyklé skupinky. Možná, že rodina některé z jejích kamarádek ji následující neděli vzala s sebou na výlet, protože se v jídelně už neobjevila. A nepřišla ani tu další.

Sice mě to zklamalo, ale nebyla jsem tím nijak zvlášť překvapená. Bylo by pošetilé předpokládat, že by se zrovna z nás dvou mohly stát přítelkyně. Ať to bylo jakkoli, byla jsem jí ve-lice vděčná, protože mě zbavila nutnosti neustále vyvíjet úsilí

na to, abych předstírala, že mi můj stav sirotka nevadí. To, že mi dala jakési podivné svolení k tomu, abych byla smutná a aby se mi stýskalo po rodičích, které jsem nikdy nepoznala, bylo... neuvěřitelně osvobozující.

Školní rok mezitím nezadržitelně pokračoval. Tvrdě jsem pracovala, jak se ode mě čekalo, a dopadla jsem výborně, jak se ode mě také čekalo. Diana si naproti tomu vedla o poznání hůř. Měla navíc pověst rebelky, která se nezastaví před žádnou výzvou, či spíš hloupostí. Při jedné příležitosti jsem překvapeně sledovala, jak za mohutného povzbuzování ostatních dívek snědla na posezení osm krajíců chleba s máslem a dva celé herynky, čímž spolehlivě vytvořila nový rekord v obžerství.

Jak se postupně začaly mezi dívkami šířit historky o tom, že šplhá po vysokých stromech nebo běhá o půlnoci po příjezdové cestě, začínala jsem si o ni dělat starosti. Chycená do klamné sítě ponoukání četných obdivovatelek začala být ochotná riskovat pořád víc a víc. Zrovna teď jsem ze svého místa na samém okraji hloučku dívek znepokojeně sledovala, jak se Diana, která vylezla do nejvyššího patra skokanského můstku u bazénu, odráží, vyskakuje a s roztaženýma rukama letí vysoko do vzduchu, než začne padat směrem ke hladině. Ještě nějakou dobu poté jsem měla srdce strachem až v krku, a kdykoli jsem zavřela oči, viděla jsem za víčky na pozadí bezbřehé modři oblohy její dlouhé a štíhlé tělo v černých školních plavkách, jak se řítí dolů rychle jako střela a zařezává se do vody jako horký nůž do másla.

Pak se začalo mluvit o tom, že po nocích někdy tančí v jídelně – a to už bylo zcela proti všem pravidlům školního řádu. Když se všechny tyto historky dostaly až na náš konec ložnice,

zadávala jsem se zhrozeně na Catherine. „Dostane se do průšvihu,“ řekla jsem.

Catherine se na mě vědoucně podívala a pokývala hlavou. „Nebyla by ze Spencerových jediná, kdo se dostal do průšvihu. Víš, že její sestru vyloučili?“

Vyděsila jsem se. Nijak zvlášť jsem si to ve škole neužívala, ale vyloučení bylo přesto pro mě to nejhorší, co jsem si vůbec dokázala představit. Kromě vši té hanby a ponížení by to totiž znamenalo konec mých nadějí do budoucnosti. Navzdory tomu, jak velkým bylo vyloučení strašákem, jsem ale ještě nikdy neslyšela, že by se to někomu doopravdy stalo; slečna Rudgeová, ředitelka naší školy, nevypadala jako typ, který by si ve vylučování dívek liboval.

„Za co?“ zeptala jsem se.

Catherine si zcela otevřeně užívala můj bezbřehý úžas. „Za pití.“

„Za pití čeho?“ Něco takového mi nepřípadalo jako bůhvíjaký zločin.

„Za pití alkoholu, to je snad jasné,“ protočila Catherine oči nad mojí otázkou. „Pila vodku.“

Případala jsem si naivní a nezkušená. Stěží jsem věděla, co je to vodka, natožpak aby mě napadl důvod, proč by ji měla pít nějaká školačka.

„Zhasnout světla!“ vykřikla pánovitá dívka jménem Rose, která byla jmenována jako zástupkyně dozírající v dívčí ložnici na pořádek.

Místnost se ponořila do tmy a my jsme si zalezly pod příkrývky. Já jsem se ale nemohla uklidnit, natožpak usnout, a v hlavě mi vířily desítky znepokojivých otázek.

Nakonec jsem se naklonila ke Catherine o něco blíž. „A proč tu vodku vůbec pila?“

Catherine už mezitím skoro usnula, takže sebou po mé otázce nejprve vylekaně a posléze popuzeně trhla. „Cože?“

Znovu jsem se jí šeptem zeptala.

„Není cítit z dechu, takže to nikdo nepozná,“ zasyčela Catherine.

Někdo to ale nakonec poznal, to bylo jasné i mně.

„Tak jsem to nemyslela,“ zašeptala jsem. „Myslela jsem tím, proč ji vůbec pila?“

„Jak to mám vědět? Tyhle staré aristokratické rodiny dělají spoustu příšerně potrhлých věcí. Řekla bych, že ji pila jen tak. Pro zábavu.“

Připadalo mi to dost hloupé, ale představa, že by Diana, která mi tak nesmírně pomohla, měla sdílet osud své nedisciplinované sestry, pro mě byla přímo nesnesitelná. Na místě jsem se rozhodla, že na ni budu raději nenápadně dohlížet. Z postele na konci ložnice jsem sice neměla nejlepší pozici pro to, abych měla přehled o tom, co se v protáhlé místnosti děje, ale umínila jsem si, že budu dělat vše, co bude v mých silách. Podřimovala jsem a napínala jsem uši, abych zaslechla jakýkoli zvuk, který by naznačoval, že někdo otevírá dveře a odchází.

Jakmile utichlo šeptání a chichotání, několik hodin se nic nedělo, a mně začalo připadat, že všechny ty historky o tom, že Diana chodí v noci tančit, byly jen nepodložené řeči senzacetivých dívek.

Nakonec jsem ale přece jen musela usnout, protože mě náhle něco probudilo. Posadila jsem se na posteli a napnula všechny smysly. Všude bylo hrobové ticho a měsíční světlo, které sem dopadalo skrze tenké záclony, osvětlovalo řady spících dívek. Už jsem si zase chtěla lehnout, ale pak jsem na konci místnosti u dveří zahlédla jakýsi pohyb. Někdo se snažil vyklouznout ven.

Odhodila jsem ze sebe příkrývku a váhavě a neochotně jsem vstala. Přicházela zima a noci už byly hodně chladné; tápala jsem rukama po županu a celá jsem se třásla. Nazula jsem si bačkory a spěchala jsem co nejtišeji po studeném linoleu mezi postelemi. Když jsem došla k Dianině lůžku, ke svému zděšení jsem zjistila, že je skutečně prázdné.

Chvilí jsem nevěděla, co dělat, ale pak jsem sebrala odvalu a vydala se za uprchlicí. Když jsem vyšla z ložnice, prudce se mi rozbušilo srdce. Začínala jsem si uvědomovat, že to, co podnikám, by pro mě mohlo mít mimořádně neblahé následky. Bylo přísně zakázáno potulovat se v noci kdekoli po škole, a pokud by mě při něčem takovém někdo přistihl, měla bych veliké potíže. Ani jsem raději nechtěla přemýšlet nad tím, jaké konkrétní potíže by to přesně mohly být.

Pospíchala jsem co nejtišeji chodbou ke schodišti a tu a tam jsem mrkla na portréty, které visely na stěnách. Připadalo mi, že mě jejich přísné výrazy varují, nabádaly mě, abych se raději vrátila, než bude pozdě. Já jsem ale šla po kluzkých naleštěných schodech pořád dál. Nade mnou visel obrovský a těžký měděný lustr se skleněnými ozdobami a já jsem si jako vždycky představovala, co by se asi dělo, kdyby se najednou s mohutným rachotem utrhł ze svého ukotvení a zřítıl se na zem.

Chodba na úpatí schodiště byla hodně tmavá, a pokud jsem mohla soudit, i prázdná. Ještě nikdy jsem nebyla v noci v prostorách školy; působilo to tady na mě úplně jinak, mnohem tísnivěji než za dne, kdy tu v jednom kuse byla spousta dívek, které se spolu smály a přecházely z jedné učebny do druhé nebo spěchaly na oběd. I atmosféra tu byla jiná, připomínalo to tu spíš soukromý dům, kterým tato budova skutečně kdysi dávno byla. Začala jsem přemýšlet, kdo tu bydlel, a jestli

se duchové těch lidí ještě někdy procházejí po tichých a liduprázdných chodbách.

Ta myšlenka byla tak děsivá, že jsem se skoro rozběhla zase zpátky nahoru po schodech. Pak jsem se ale prudce zastavila. Přes divoký tlukot srdce moje uši cosi zachytily: tichý útržek hudby. Zvuk přicházel od jídelny.

Rychle jsem proběhla chodbou, která jako vždy vzdáleně páchla po vařené kapustě a zelí. Když jsem došla ke dvojitým dveřím do jídelny, hudba zněla hlasitěji. Už jsem ji dokonce i poznávala, byl to úryvek z *Louskáčka* od Čajkovského.

Otevřela jsem dveře na malou škvírku a nahlédla dovnitř. Do místnosti svítily skrze vysoká okna paprsky měsíčního světla a dopadaly na dlouhé stoly prostřené na snídani řadami bílých talířů. Na každém ležel pomeranč; teď se v měsíčních paprscích leskly a zářily jako oranžové lampičky. Mezi stoly tančila poháněná hudbou bosá Diana oblečená ve flanelové noční košili.

Měla sice otevřené oči, ale viděla jsem na ní, že je někde velice daleko. Netušila jsem, kde vzala gramofon; možná z blízké pracovny některé z učitelek. Její odvaha mě přiváděla k obdivnému úžasu, ale její tanec ještě mnohem více. Nikdy by mě ani nenapadlo, že může být tak dobrá.

Bylo úchvatné sledovat, jak se nejprve zatočila a pak udělala půvabnou arabesku. Nedokázala jsem si představit, kde se naučila všechny ty taneční kroky, které na sebe plynule navazovaly a vypadaly, jako by je právě vymýšlela. Zdálo se mi, jako by tanec byl pro ni druhou přirozeností. V hodinách baletu, jež vedla madame Vacaniová, jsme stěží zvládly základní taneční pozice, ale tohle... To bylo něco zcela jiného.

Dianiny pohyby byly jako z romantického snu a dávaly lehce zapomenout na strohé prostředí jídelny prosycené pachy

roky konzumovaných jídel. Vyzařovalo z ní cosi mysteriózního, tichá síla a absolutní autorita, jako by naprosto přesně věděla, co a proč v daném okamžiku dělá.

A pak mě náhle něco vytrhlo z toho snového světa a zase jsem se ocitla tady a teď. Odkudsi zezadu jsem uslyšela zvuky. Kroky v chodbě, hlasité, pevné a dospělé.

Rychle se přibližovaly.

Někdo sem šel.

TŘETÍ KAPITOLA

Žaludek jsem měla najednou až v krku. Bez dalšího rozmýšlení jsem vpadla do jídelny a v okamžiku strhla jehlu z desky. Triumfální crescendo závěrečného *Grand Pas de Deux* prudce skončilo a Diana spustila paže, které s toužebnou ladností vztahovala v chladném vzduchu vzhůru.

Obrátila se, a když mě uviděla, její klidný výraz v sobě nesl stopy nespokojené podrážděnosti. „Co to –?“

Než mohla dokončit větu, přitiskla jsem jí prudce ruku na ústa.

Když naposledy položila tuhle otázku, snažila jsem se ji zachránit před vedoucí ložnice, ale teď byly sázky mnohem, mnohem vyšší. Na nějaké řeči a vysvětlování nebyl vůbec žádný čas. Jednou nohou jsem posunula gramofon pod nejbližší stůl a druhou jsem popadla Dianu a stáhla jsem ji na podlahu. Podařilo se mi schovat se spolu s ní mezi židlemi právě v tom kritickém okamžiku, kdy se dveře jídelny rozlétly dokořán.

Z místa, kde jsme se bez dechu krčily, jsem viděla jen na kousek dveří. A v nich, osvětlenou zezadu světlem z chodby, spodní třetinu jakési postavy v noční košili a bačkorách.

Pak se bačkory přiblížily. Měly vzor tartanu a byly ozdobené velkými chlupatými bambulemi. To, že by takové bačkory mohly být součástí tak děsivého scénáře, bylo naprosto

absurdní, nicméně teď jsme byly vyděšené a tiché jako myšky přistižené ve spíži. I ten nejtišší zvuk by nás okamžitě mohl prozradit.

Ozvalo se hlasité zazívání a pak jakési zašustění. Jak se bačkory od nás vzdalovaly, ozývalo se na parketách tiché skřípání jejich gumových podrážek. Slyšely jsme je celou dobu, co jejich majitelka obcházela místnost, a pak se vrátila zase ke dveřím. Světlo z chodby sem už nedopadalo; dveře do jídelny se zavřely.

Pod stolem jsme se na sebe s Dianou usmály. Nebyl ale čas na nějaký jásot a úlevu. „Pojď,“ řekla jsem. „Jestli se zajde podívat do ložnice a uvidí naše prázdné postele, lítáme v tom až po uši.“

Tiše jsme se plížily zpět a teprve ve chvíli, kdy jsme už byly bezpečně pod příkrývkami, jsem si vzpomněla na to, že gramofon zůstal pod stolem. Takže když mě následujícího dne odvolali z hodiny matematiky a bylo mi bez dalšího řečeno, že se mnou chce mluvit slečna Rudgeová, obávala jsem se nejhoršího.

Po neklidné noci jsem byla unavená a vůbec jsem se necítila ve své kůži. Odvaha a rozhodnost, s nimiž jsem si poradila se situací ohledně Diany, mě už dávno opustily. Loudala jsem se po naleštěné podlaze chodby k ředitelčině kanceláři a snažila jsem se nemyslet na tetičku Mary a na to, jak hrozně ze mě bude zklamaná. Ještě snad nikdy v životě jsem se necítila tak mizerně.

Skrze naleštěná okna do chodby dopadaly paprsky jasného podzimního slunce, na stěnách se leskly stříbrné držáky lamp a ve vzduchu byla cítit sladká vůně parket napuštěných včelím voskem. Všechno bylo tak upravené, uklizené a elegantní! Pomyslela jsem si, že to celé teď nechám za sebou... V tom

okamžiku jasnozřivého prozření mi bylo jasné, že tuto školu už nedodělám.

Pomalou jsem kráčela pod zarámovanými podobiznami vznešeně se tvářících bývalých ředitelek, a jak jsem se blížila ke dveřím kanceláře té současné, kolena se mi začala povážlivě třást. Myslela jsem na Dianu a na ten hloupý riskantní čin, který jsem kvůli ní podnikla. Kdyby vyhodili ji, nic moc by se nestalo. Pocházela z velké a bohaté rodiny a měla pod sebou fungující společenskou záchrannou síť. Byla by úplně v pohodě. Ale dokonce ani teď, v této děsuplné chvíli, jsem nedokázala litovat toho, co jsem udělala. Byla jsem jí přece jen zavázaná.

„Vstupte!“ ozval se po mém zaklepaní vážný hlas slečny Rudgeové.

Naposledy jsem se ohlédla na sluncem zalitou chodbu a s pocitem odsouzení jdoucího na popravu jsem poslechla její pokyn.

Předtím jsem se s paní ředitelkou setkala jen během školního shromáždění a v její kanceláři jsem osobně nikdy nebyla. Vypadalo to tam překvapivě domácky a útulně: kancelář byla rozměrná a pohodlná, s velkými okny, která měla zabarvené tabulky zalité v olovu. Na dřevem obložených stěnách visely zarámované obrazy a v krbu hořel a praskal oheň. Před krbem stála elegantní růžová pohovka a dvě křesla stejné barvy.

Slečna Rudgeová, žena ve středním věku s krátkými tmavými vlnitými vlasy a brýlemi, seděla za velkým pracovním stolem uprostřed místnosti a něco neobyčejně rychle psala lesklým černým plnicím perem. Když jsem vstoupila, vzhledla. „Ach, tak tady jsi, Sandy,“ poznamenala neutrálním tónem, který mi vůbec nic nenapověděl. „Děkuji, že ses u mě zastavila. Posad se, prosím.“

Usadila jsem se na krajíček jednoho z křesel u krbu. Říkala jsem si, že někdo, kdo je až po uši ve vážných potížích, by měl být spíš požádán, aby pěkně stál, nejlépe v pozoru. Oheň v krbu mě zaléval příjemným teplem a ten pocit mě donutil přemýšlet o chladné a prázdné budoucnosti, která se přede mnou otevírala.

Slečna Rudgeová složila list papíru, na který něco psala, nasadila na plnicí pero vršek a přistoupila ke mně. „Obávám se, že pro tebe mám dost špatné zprávy, Sandy,“ řekla a posadila se na pohovku. „Je mi to moc líto, ale... Jde tady o tvoji tetu.“

Polkla jsem. Měla pravdu, samozřejmě. I mně bylo nad slunce jasnější, že jde hlavně o tetičku Mary. Z nás dvou důsledky mého neuváženého jednání pocítí nejvíce ona. Byla tak odhodlaná a neústupná ve svém přesvědčení, že mi musí navzdory nedostatku peněz zajistit příležitost k vynikajícímu vzdělání, a udělala pro to naprosto všechno. A já jsem se jí takhle odvděčila...

Slečna Rudgeová se ke mně naklonila blíž. „Není jí příliš dobře,“ řekla jemně. „Vlastně je dost vážně nemocná. Byla přijata do nemocnice.“

Do tohoto okamžiku jsem seděla v křesle shrbená, v depresi a poražená, ale teď jsem se z toho šoku prudce napřímila. „Můžu za to já, slečno Rudgeová?“ Byla jsem si naprosto jistá, že je to moje vina: zpráva o zločinech, jichž jsem se dopustila minulou noc, se už k tetičce nějak dostaly a způsobily jí kolaps.

Paní ředitelka vypadala dost zaskočeně. „Proč bys za to měla moci, Sandy?“ podivila se. „Jsi pro tuto školu velkým přínosem a jsem si jistá, že je na tebe tvoje tetička velice pyšná.“ Odmlčela se. „Každopádně má zápal plic. Dnes ráno nás o tom telefonicky uvědomila nemocnice.“

„Zápal plic?“ opakovala jsem a zalapala jsem po dechu. Tetička Mary nebyla přece nikdy nemocná. Bylo

nepředstavitelné, že ji postihla tak vážná choroba. „A uzdraví se?“

To, že by se uzdravit nemusela, se mi naopak zdálo dost dobře možné. Už se mi přece stalo, že jsem přišla o mé nejbližší. Úzkostně jsem hleděla do ředitelčiny tváře a snažila se z ní vyčíst odpověď.

Slečna Rudgeová se netvářila zrovna povzbudivě. „Její léčba samozřejmě nějakou dobu potrvá, což kromě jiného bohužel znamená, že nebudeš moci jet na vánoční svátky a pololetní prázdniny domů.“

Hleděla jsem na ni a snažila jsem se všechny ty dramatické informace nějak vstřebat. Na jedné straně jsem pocítila úlevu, ta však byla okamžitě vystřídaná obavami, a nakonec totálním zmatkem.

„A kam tedy půjdu?“ zeptala jsem se a hlava se mi točila nejrůznějšími protichůdnými pocity.

„Nemáš nějakou dobrou kamarádku, k níž bys mohla jet?“ zeptala se slečna Rudgeová laskavě.

Vnitřnosti se mi stáhly palčivou hanbou. Myslela jsem na skupiny, na jejichž okraji jsem se nacházela, na dívky, které příležitostně tak tak strpěly moji přítomnost. Potřásla jsem hlavou a tváře mi hořely. „To zrovna ne,“ zamumlala jsem.

„Tak to je nepříjemné,“ poznamenala slečna Rudgeová, jako bych si této skutečnosti sama nebyla vědoma, nebo jako by zpráva o nemoci tetičky Mary nebyla nijak zvlášť traumatická, nebýt přidaného mrzutého problému s mojí společenskou neohrabaností. „V tom případě tedy asi budeš muset zůstat ve škole.“

Později, když už bylo po vyučování, jsem šla do zahrady. Den končil nádherným západem slunce. Na nebi se křižovaly

cáry fialové a růžové barvy podsvícené ohnivě rudou a zlatou. Na celém tom pohledu bylo téměř cosi vulkanického; ten obraz se docela hodil k mému temnému zoufalství. Bojovala jsem s ním od chvíle, kdy jsem odešla z kanceláře slečny Rudgeové. Ale teď, když jsem byla sama ve ztemnělé zahradě, poddala jsem se mu. Seděla jsem na lavičce u malého jezírka s rybičkami a vzlykala jsem, jako by mi mělo puknout srdce. Plakala jsem pro moji oddanou tetičku, která leží nemocná v nemocnici, i kvůli neradostným svátkům, které budu muset strávit ve škole. Ale nejvíc ze všeho jsem plakala nad sebou a nad svou osamělostí, která byla paradoxně mojí neustálou společnicí. Už to, že jsem neměla rodiče, bylo dost zlé, ale když jsem musela před ředitelkou přiznat, že nemám ani žádné přítelkyně – to bylo doslova mučivé. Co je se mnou špatné? Je to vážně všechno jenom a jenom moje vina?

Západní nebe nade mnou bouřilo dramatickými barvami a já jsem se nacházela uprostřed mojí vlastní slzavé bouře. Nakonec mě záchvat pláče přešel a po něm jsem byla jen nekonečně smutná a bylo mi těžko na duši. Nebe nad mojí hlavou potemnělo a padala noc. Byla jsem úplně ztracená v sebelítosti a byla mi zima. Vzpomněla jsem si, že když člověk v zimě zůstane dost dlouho venku, může zmrznout k smrti. Když má štěstí, usne, nic ho nebolí a umře, aniž by o tom cokoli věděl.

V myšlence na to, že tady někdo ráno objeví moje tělo bez jediné známky života, jsem nacházela jakési pochmurné uspokojení. Sice by nade mnou nikdo nějak zvlášť netruchlil, ale možná by jim to aspoň bylo líto. Až by slečna Rudgeová stála nad mým jinovatkou pokrytým promodralým tělem, třeba by litovala té bezmyšlenkovité krutosti, již projevila, když komentovala nedostatek mého společenského života. A dívky

by mohly litovat, že mě nedokázaly tolerovat a že se se mnou nespřátelily.

„Nechaly jsme ji samotnou,“ říkaly by jedna druhé, „a po-dívej, co se stalo.“

Teprve teď jsem si s hrůzou uvědomila, že vlastně nejsem sama. Někdo seděl na lavičce vedle mě; v té chladné temnotě nevydával ani hlásek. Viděla jsem jen nejasný obrys, nic víc. Kdy ten člověk přišel a jak dlouho tu sedí, o tom jsem neměla nejmenší představu.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se a hlas mi skoro přeskakoval strachem

„To jsem já. Diana.“

Věděla jsem, že ještě nedávno by mi radostí poskočilo srdce. Ale teď mi to bylo skoro jedno. Ve skutečnosti jsem pocítila něco jako vztek. Myslela jsem na všechny ty pitomé věci, které prováděla. A které prováděla její sestra. *Její otec je vikomt. Je ze staré šlechtické rodiny.* Myslela jsem na to, jak tyhle dívky, které mají úplně všecko na světě, nač jen po-myslí, plýtvají svými možnostmi. A když jsem si vzpomněla, že o ty moje jsem málem přišla – a kvůli ní! – začala jsem být ještě vzteklejší.

Protože kapesník jsem měla už úplně promočený, přitiskla jsem si k nosu rukáv a vysmrkala jsem se. Bylo mi úplně jedno, co si o tom bude myslet.

„Co tady děláš?“ vyjela jsem na ni.

„Hledala jsem tě.“

A jako předtím, ani tato slova na mě neměla účinek, jaký by měla ještě před nedávnem. Svět byl předsudečně nespravedli-vý k lidem jako já a naprosto nakloněný lidem, jako byla ona. Bylo mi jasné, že se o mě ve skutečnosti nezajímá. Byla jsem si tím úplně jistá.

„Proč?“ zeptala jsem se temně.

„Chtěla jsem ti poděkovat.“

„Za co?“

„Za to, co jsi udělala v noci,“ odpověděla trochu překvapeně. „To je přece samozřejmé.“

Pokřčila jsem v temnotě rameny a ušklíbala jsem se. „Rádo se stalo.“

„Nezní to tak. Vlastně mi připadá, že jsi našťvaná.“ Neodpověděla jsem.

„Co se děje?“ zeptala se.

Byla jsem pořád zticha. Nehodlala jsem jí říkat nic o tom, jak se cítím. Už jsem to jednou udělala a nezdálo se mi, že jí na tom záleží.

„Takže... Jak už jsem řekla, moc ti děkuju,“ pokračovala konverzačním tónem. „Kdybys tam nepřišla, asi by mě přistihli.“

Otočila jsem k ní hlavu. I když jsem se na ni dívala zblízka, viděla jsem ji jen nejasně, ale její plet a blond vlasy v tom zbytku světla, které ještě zbývalo, zářily, jako by měly svůj vlastní zdroj.

„Ano,“ odpověděla jsem drsným hlasem. „Asi ano. Ale co by se vlastně stalo?“

„No... Stalo by se to, že bych s největší pravděpodobností dostala vyhazov.“

To, že tuto možnost tak klidně připouštěla, mě rozzlobilo ještě víc.

„Lidé jako ty,“ řekla jsem s nepotlačovaným vztekem, který mi téměř znemožňoval mluvit, „nemají ani ponětí o tom, jaký je život pro lidi, jako jsem já. Ty můžeš klidně jen tak zahodit všechny možnosti, protože na tom nezáleží. Protože tvůj život je tak snadný! Já naproti tomu musím dávat pozor

na každém kroku, učit se nazpaměť všechna pravidla, uspět u každé zkoušky, jen abych získala nepatrný kousíček toho, co je pro tebe naprostou samozřejmostí.“

Má slova, rozhořčená, prudká a zlostná, se přede mnou v mrazivém vzduchu téměř zhmotnila.

Diana chvíli nic neříkala. Pak jsem ale zaslechla, jak se pomalu nadechla. „Já s tebou v podstatě souhlasím,“ řekla. „Až na jednu věc.“

„A ta je?“

„Že lidé jako já mají snadný život.“

Okamžitě jsem se toho chytila. „Samozřejmě, že máte snadný život,“ zahřměla jsem. „Máš milión kamarádek, tvůj otec má titul a kromě toho, že vůbec máš rodinu, je to navíc rodina, která je vznešená a stará! Zatímco já, pokud si vzpomeneš, nemám ani rodiče.“

Asi jsem tady měla raději zmlknout, ale můj vztek konečně našel pořádný ventil, takže jsem bezhlavě pokračovala.

„Moje jediná žijící příbuzná je teď těžce nemocná a musela jít do nemocnice, takže musím o svátcích zůstat trčet tady. A pokud umře,“ nechávala jsem se už úplně unést, „nebudu mít vůbec nikoho. Vypadá to tak,“ dodala jsem s hořkým triumfem, „že na této zemi nezůstane už ani jediný člověk, který by mě měl aspoň trochu rád nebo kterému by na mně záleželo. Jaké myslíš, že to je?“

Zavládlo krátké ticho. „Přesně vím, jaké to je,“ pronesla tičným bezvýrazným hlasem.

Nepřesvědčila mě. Jak by mohl někdo jako ona tušit, jak jsem trpěla?

„Když moje matka odešla,“ začala a její hlas stále nenesl ani stopu emocí, „myslela jsem si, že to udělala proto, že už mě nemá ráda. Myslela jsem si, že za její odchod můžu.“

„Tvoje matka opustila tvého otce?“ O rozvodech jsem toho moc nevěděla, ale vždycky jsem si myslela, že to bývá naopak.

Světlovlasá hlava přitakala. „Odjela svým vozem. Pořád ještě slyším zvuk pneumatik na příjezdové cestě. Utíkala jsem za ní, ale ona nezastavila. Nedokázala jsem utíkat moc rychle; bylo mi teprve šest.“

Neměla jsem nijak zvláštní představivost, ale v duchu jsem viděla zoufalé plačící dítě, které klopýtá na šterkové příjezdové cestě a v dálce slyší ztrácející se zvuk motoru, který nakonec úplně ztichne.

„Hospodyně nám řekla, že odjela na prázdniny, tak jsme čekali, že se vrátí,“ pokračovala Diana. „Ale ona se nikdy nevrátila.“

Na hospodyně jsem narazila v *Janě Eyrové*. Netušila jsem, že by je mohli mít i lidé, které osobně znám. Zarazila mě ale ještě jedna věc. Diana řekla *my*. „Ty a tvá sestra?“ odhadovala jsem.

„Moje *dvě* sestry, můj bratr a já.“

Byla jsem z její matky v šoku. Opustit dvě děti by bylo dost zlé, ale opustit hned čtyři? O něčem tak příšerném jsem nikdy neslyšela. „To je hrozné.“

„Ano, *bylo* to hrozné,“ přikývla. „Celé hodiny jsem sedávala na schodech a plakala. Plakala jsem tak moc, že jsem si z očí vyplakala většinu barvy.“

„Pořád je máš dost modré,“ poznamenala jsem a znovu jsem se na ni po očku podívala.

„Měla jsi je vidět předtím,“ mávla rukou Diana. „A pak se maminka znovu vdala a ani nám o tom neřekla. Dokonce nás nepozvala na svatbu.“

To musí být příšerná ženská, pomyslela jsem si. „Asi jsi měla zlomené srdce.“ To byla fráze, kterou jsem ještě nikdy

v žádném rozhovoru nepoužila. Ještě nikdy jsem ale nevedla rozhovor, jako byl tento.

„Ano, měla,“ odpověděla. „Mohla jsem jí přece jít za družičku. Miluju svatby.“

Tohle jsem zrovna na mysli neměla. „Chtěla jsem tím říct, že jsi musela mít zlomené srdce z jejího odchodu,“ opravila jsem se. „Vy všichni.“

„Ach, ano, to jistě.“ Povzdechla si. „Velice nás to zasáhlo. A pořád ho máme všichni zlomené, ale každý z nás to dává najevo trochu jiným způsobem. Sarah se ke každému chová naprosto příšerně, Jane je hrozně zdvořilá a táta se schovává.“

Netušila jsem, co si mám z jejího vyprávění vzít. Ještě nikdy mě nenapadlo, že mohou existovat různé způsoby, jak vyjádřit zoufalství. Diana však o tom mluvila úplně věcně a bez emocí.

„Schovává?“ zeptala jsem se opatrně. „A kde se schovává? A jak?“

„U sebe v pracovně. Říká, že píše dopisy, ale nikdy žádný nedá na poštu.“

„A co tvůj bratr?“ O tom jediném se v souvislosti s odchodem jejich matky ještě nezmínila.

„Charles? Ten jenom pláče. Slyším ho pokaždé přes chodbu. *Maminko! Maminko!*“ napodobila velice dobře zoufalé dětské kvílení. „Toužím ho jít utěšit, ale bojím se vstát z postele a jít do té tmy, takže zůstanu v posteli. Ležím tam a nenávidím se.“

Byla jsem jejími slovy zděšená, ale také velice fascinovaná. Bylo to tak dramatické a emocionální, tak zcela nepodobné mojí poklidné existenci, kterou jsem vedla ve společnosti tetičky Mary. Myslela jsem na to, že zrovna teď leží na nemocniční posteli a nedaří se jí asi nijak zvlášť dobře. Držela jsem jí palce.

Chvíli jsme mlčely. Byla příšerná zima a neproniknutelná tma, ale ani jedna z nás nenavrhl, že bychom měly jít dovnitř. Možná jsme si obě byly podvědomě vědomy toho, že to nepříjemné počasí i temnota se k našemu bezútěšnému tématu dokonale hodí.

Pak se Diana zavrtěla a hluboce si povzdechla. „No, jak jsem ti už říkala, dobře vím, jaké to je, když si člověk myslí, že ho nemá nikdo na světě rád. Že je to jeho vina a že nemá žádnou cenu.“

Najednou jsem pochopila, že má vlastně úplnou pravdu. To, že je ze vznešené a bohaté rodiny ji nechrání před zlomeným srdcem – *nemůže* ji to uchránit.

„Jen tak mimochodem,“ dodala ještě. „Nikdy jsem ti to všechno nechtěla říct. Nikomu jinému jsem o ničem z toho neřekla ani slovo.“

To mě překvapilo snad ze všeho nejvíc. „Ale vždyť tu máš stovky přítelkyň.“

„Nejsou to žádné moje opravdovské přítelkyně. Nezáleží jim na mně. Jen mě pošťuchují, abych dělala pořád bláznivější a bláznivější věci.“ Zkřivila rty. „*Ještě jeden krajíc, Spence-rová! Ještě jednoho herinka! Vylez na ten strom ještě výš!*“ Bylo překvapující, jak přesně dokázala napodobit patricijskou intonaci všech těch rádoby kamarádek. „Ale ty mě nabádáš, abych jich dělala méně.“

Obě jsme se zasmály. Vzpomněla jsem si na její tanec mezi stoly v jídelně, a najednou mi došlo, že vypůjčený gramofon tam po našem odchodu zůstal. Byl tam celou noc? A kdo ho potom našel?

„Nikdo,“ řekla Diana, když jsem se jí polekaně zeptala. „Vstala jsem brzo a vrátila jsem ho tam, kde byl předtím.“ Během řeči se ke mně přitiskla blíž. Cítila jsem její teplo a byla

jsem téměř šťastná. „To s těmi tvými prázdninami mě moc mrzí,“ řekla.

Po jejích slovech ten vřelý pocit okamžitě zmizel. Představa jsem si studenou ložnici, v níž budu během svátků úplně sama.

„Tak co myslíš?“ pokračovala lehkým tónem tak blízko vedle mě. „Nechtěla bys jet na prázdniny k nám?“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Vlakem jsme ze školy dojely do King's Lynn v Norfolku, což byla stanice nejbliž Dianinu domovu. Na nádraží nás vyzvedla její chůva. Ale ta chvíle byla teď ještě daleko.

Zatím cosi chvíli hledala v zavazadle, až vytáhla dva další paperbackové romány.

„Vyber si,“ vybídla mě velkoryse.

Vzala jsem knihy do rukou a prohlédla jsem si je. Z románů Barbary Cartlandové jsem se naučila jednu věc: že knihu člověk *může* soudit podle obalu. Ta, která se jmenovala *Manželství bez lásky* měla na obálce nevěstu v panensky bílých šatech, která zbožňujícím zrakem hleděla na svého manžela v červeném tartanu. Román *Sny se plní* naproti tomu lákal čtenáře na obrázek ženy v dlouhých modrých volánových šatech a jakéhosi šviháka v dramaticky rozevlátém dlouhém plášti.

„Plachá anglická růže vykvete do zralé plnosti v překrásnou exotickou strelíci v příběhu, který je stejně neuvěřitelný a krásný jako ten o Popelce,“ četla jsem si trochu znechuceně na zadní straně obalu.

Diana už tu knihu samozřejmě četla. Několikrát. „To je jedna z mých úplně *nejoblíbenějších*,“ rozplývala se zasněně. „Miluju příběhy, které připomínají pohádku o Popelce,

v nichž je hrdinka úplně obyčejná, nešikovná a beznadějná, ale pak se z ní rázem stane obdivovaná a milovaná krasavice.“

„V tom případě tu je pro tebe *Manželství bez lásky*,“ řekla jsem a podala jsem jí knihu.

„Tak to tedy ani za nic,“ odmítla briskně s překvapivou vehemencí v hlase.

„No tak dobře,“ přikývla jsem a podala jí knihu s názvem *Sny se plní*.

Nevzala si ji, jen na mě klidně hleděla. „Nemyslela jsem přece tu knížku. Mluvila jsem o *opravdovém* manželství. A o opravdové lásce.“

Svraštila jsem obočí. „To nechápu.“

„*Manželství bez lásky*. Takové mít nebudu.“ Mračila se a vypadala skoro divoce. „Vdám se jen za předpokladu, že budu šíleně a vášnivě zamilovaná.“

Přikývla jsem. „Samozřejmě.“

To mi přece nemusela ani říkat. Obě jsme byly zamilované do Lásky s velkým L, a s ničím menším bychom se nikdy nespokojily.

Knihu *Manželství bez lásky* si ale nakonec vzala.

Byla jsem začtená do knihy *Sny se plní*, když jsem uslyšela Dianu, jak na mě křičí. Vlak zastavil a návštěví za oknem hlásilo KING'S LYNN. Dveře se už zavíraly a vlak se očividně chystal k odjezdu. Byly jsme tak pohlcené našimi příběhy, že jsme si toho nevšimly. V panice jsme vyskočily, popadly z úložného prostoru nad hlavami naše zavazadla a bez dechu vyběhly ven. Na nástupišti jsem se rozhlížela po někom, kdo vypadá jako stará chůva.

„Támhle stojí,“ zalapala Diana po dechu po úprku z vlaku. „Merry!“ vykřikla.

Na nástupišti ale nestála žádná postarší obézní matróna, kterou jsem podvědomě očekávala, ale mladá žena s hřívou dlouhých světlých vlasů. Měla na sobě vybledlé džíny, jejichž těsnost kolem boků dole vyvažovaly široké nohavice do zvonů. Navzdory chladnému počasí měla cípy kostkované košile svázané nad útlým pasem, takže odhalovala pár centimetrů vypracovaného břicha. Přemýšlela jsem, jestli se opravdu jmenuje Merry. Dosud jsem tohle slovo měla spojené jen s Vánocemi.¹

„Tohle je moje přítelkyně Sandy, Merry. Je úplně sirotek,“ povídala jí Diana vzrušeným hlasem. „Nepřipadá ti to tragické?“

„Velice,“ odpověděla Merry. V rozpacích jsem se kroutila a jako obyčejně jsem zrudla jako rajče. Merry na mě ale vzápětí šibalsky mrkla, díky čemuž jsem se začala cítit o něco lépe.

Vedla nás na parkoviště a otevřela kufr prastaré modré Simky, přičemž jí množství stříbrných náramků na zápěstí chřestilo jako kastaněty. Okamžitě kolem nás bylo plno.

„Dovolte!“

„Nepotřebujete pomoc?“

„Naložím vám to.“

Merry se klidně opřela o oprýskaný a prohnutý blatník a pobaveně sledovala několik mužů středního věku, kteří se mohli samou ochotou přerazit a málem se poprali o naše dva malé kufříky.

Konečně jsme byly na cestě. Diana seděla vzadu; trvala na tom, abych si sedla dopředu na sedadlo spolujezdce. Teď, když jsem byla Merry blíž, všimla jsem si, že má na krku řetízek

¹ Merry Christmas – anglický ekvivalent našeho „šťastné a veselé Vánoce“.
Pozn. překladatelky.

s levným přívěskem ve tvaru miniaturní plechovky od Coca-Coly. Oční stíny měla trochu rozmazané a jejím dlouhým světlým vlasům by určitě neuškodilo pořádné vykartáčování. To vše jí ale překvapivě nijak neubíralo na kráse a přitažlivosti. Jistým nečekaným způsobem jí to vlastně na kráse spíš ještě přidávalo. Její ostrý parfém – jak jsem později zjistila, bylo to pačuli – zaplnil celý vnitřek vozu omamnou vůní.

Jely jsme podzimní krajinou zalitou šikmým sluncem, které už bylo v tuto hodinu nízko nad obzorem. Pomyslela jsem si, že Norfolk je obrovský. Ještě nikdy jsem neviděla takovou krajinu, která se zdánlivě nekonečně táhne do dálky, kde se stýká s oblohou.

Merryiny stříbrné náramky chrastily, jak točila volantem, a i prsteny jí zacvakaly pokaždé, když přeřadila. Mluvila s nějakým venkovským přízvukem, který jsem neznala.

„Tak co, holky? Co jste se v tomhle pololetí naučily ve škole?“

„Lžičkou se jí jen pudink,“ recitovala Diana. „Nikdy nepoužívejte lžici bez vidličky. Talíř s polévkou se naklání vždycky směrem od sebe.“

Dnes jsem už věděla, že zatímco já jsem musela skládat stipendijní zkoušky, pro ostatní byl prakticky jediným vyžadovaným vstupním požadavkem úhledný rukopis. Zdálo se, že hlavní náplní školních osnov je chování, pohotová výřečnost a schopnost vést velký dům plný služebnictva. Rozhodla jsem se, že tetičce Mary o tom ale raději nic neřeknu. Tušila jsem, že by mě okamžitě chtěla přestěhovat někam do mnohem akademičtějšího prostředí, což by znamenalo, že bych už Dianu nikdy nemusela vidět. Rozhodla jsem se, že se v recitaci nabytých vědomostí o společenských pravidlech přidám k Dianě.

„Nikdy nepoužívejte solničku! Sůl si naberte na lžičku a položte vedle talíře!“

„Já osobně teda používám solničku v jednom kuse,“ podotkla se smíchem Merry. „Tak to vypadá, že jsem asi chodila do nějaké špatné školy.“

„Okamžitě po usednutí si rozložte do klína ubrousek,“ pokračovala Diana.

„A nikdy nepoužívejte v konverzaci slovo *milé*!“ vpadla jsem pohotově.

„Nepište na obálku do adresy *Bucks*. Vždycky Buckinghamshire!“

„Irský *panoš*...“ začala jsem. Tohle jsme recitovaly v hodinách správné mluvy.

Diana hned pokračovala. „... seděl na západě *Irska* u *ohně* se svými *houslemi*, když tu vstoupil stařícký *sbormistr* s kyticí *fialek*!“

Rozhovor se zvrhl v záchvaty smíchu.

„Ach, vlastně ještě tohle!“ dodala Diana se šibalským úsměvem. „Dozvěděly jsme se úplně všechno o tom, jak se rozmnožují králíci.“

Merry zasténala. „To jsem mohla vědět, že vás to bude zajímat!“

„Dělají to lidi taky tak, Merry?“ zajímala se Diana dychtivě.

„Tedy vážně, Diano. Jedeme teprve pět minut a ty už mluvíš o sexu.“

Byla jsem fascinovaná tím, jakou má moje přítelkyně odvahy. V románech, které jsme spolu četly, se o sexu nikdy otevřeně nemluvilo. Všechny hrdinky byly bez výjimky čisté a cudné jako padlý sníh; o jakémkoli pokušení padaly jen velice nejasné narážky – k čemu by ale to pokušení mělo vést, to zůstalo zahaleno tajemstvím.

Diana měla přede mnou výhodu v tom, že viděla na vlastní oči skutečný penis. Jednou, když jela se sestrami vlakem na návštěvu k matce do Londýna, vytáhl před nimi nějaký muž svého frantíka, přidržel před ním brýle a vyzval ho: „Tak, teď se pořádně rozhlídni a pověz mi, která z nich se ti líbí nejvíc.“

„A která z vás se mu líbila nejvíc?“ zeptala jsem se se smíchem.

„Nezůstaly jsme tam tak dlouho, abychom to zjistily. Jane nás přinutila přejít do jiného vagonu.“

„A jak to vypadalo?“

Diana si odfrkla. „Bylo to takové bledé a třaslavé. Nic vzrušujícího jsem na tom neviděla.“

„Tak nám to pověz, Merry!“ žadonila Diana ze zadního sedadla. „Pověz nám, jak se dělají děti.“

„Dělají se, aby se udělaly,“ odpověděla Merry zvesela a už to nijak dál nerozváděla.

Zklamalo nás to, ale Diana se nehodlala vzdát. Místo toho po chvíli začala z jiného soudku. „Byla jsi někdy zamilovaná, Merry?“ zeptala se.

„Mnohokrát.“

„A svíralo se a poskakovalo ti srdce v hrudi? Cítila jsi žhavé teplo? Měla jsi pocit, že omdlíš, když se jeho rty setkaly s tvými?“

„Poprvé možná ano.“

„Jen poprvé? Cožpak to nepokračovalo?“

Rozcuchaná blondýnka zavrtěla hlavou.

„Ale proč ne?“

Merry s chřestěním náramků přeřadila rychlost. „Láska v každodenním životě není doslova taková, jak ji popisují ty tvoje romantické knížky.“

„Máš asi na mysli knížky, které napsala matka lady Dartmouthové,“ opáčila Diana jako blesk.

„Ty taky.“

„A proč není láska v každodenním životě taková jako v těch knížkách?“

„Protože zkrátka není,“ odpověděla Merry pevně. „Jednou to poznáš.“

Projížděly jsme malými městečky a vesničkami s krásnými domky a kostely. Merry nás upozorňovala na zajímavá místa; v Norfolku se narodila i vyrostla, a jak se ukázalo, byla na něj i patřičně hrdá. Díky tomu mi došlo, že její přízvuk musí být místní, a to, že si ho udržuje, je zřejmě projevem jejího patriotismu.

Diana ale neměla zájem o místní pamětihodnosti; její pozornost lpěla neustále na záležitostech srdce.

„Merry, myslíš, že se táta ožení s lady Dartmouthovou?“ zeptala se zvědavě.

„To bych ani neřekla,“ odpověděla Merry překvapeně. „Pokud vím, tak už manžela má. A taky čtyři děti.“

Diana vypadala, že se jí ulevilo. „Tak to je dobře. Protože kdyby se táta znovu oženil, nebylo by to fér vůči naší mamince, že?“

„Já těm tvým argumentům nerozumím,“ řekla Merry. „Vždyť i tvoje matka je už znovu vdaná.“

V tom jsem Merry chápala, protože ani já jsem nerozuměla Dianiným argumentům. A měla jsem pocit, že je nechápe ani samotná Diana. Proto se asi na to všechno v jednom kuse vpytává.

„Proč si *ty* myslíš, že se maminka s tatínkem rozvedli?“ byla její další otázka.

„Nevím. Nebyla jsem u toho.“

„Možná do sebe jen nebyli dost zamilovaní,“ uvažovala Diana nahlas.

„Možná,“ souhlasila Merry.

Chvilí jsme jely mlčky, každá z nás ponořená do vlastních myšlenek. A přesto jsem i z předního sedadla cítila, že se Dianina nálada vzadu zhoršuje a temní, stejně jako nebe nad našimi hlavami.

„Pokud si člověk není jistý, jestli toho druhého doopravdy miluje, neměl by si ho brát,“ vybuchla najednou. „Protože pak to právě může skončit rozvodem.“

„Když se ale lidi berou, pokaždé si myslí, že jsou zamilovaní navždycky,“ opáčila Merry.

„Já rozvody *nenávidím*,“ pronesla Diana divoce. „Já se vdám za někoho, kdo se se mnou absolutně nikdy nebude moct rozvést. Budeme mít celou řůru dětí a všichni budeme pořád bydlet dohromady v jednom velkánském domě, jako *skutečná* rodina.“

„Amen,“ dodala Merry lehce.

Západ slunce už pozlacoval celou krajinu, když modré autíčko konečně projelo masivní kovovou bránou. Když jsem v ubývajícím slunci viděla její bohaté ozdobné kování, dostala jsem strach, že jsme místo k Dianě domů omylem vjeli do veřejného parku a že se brzy objeví hlídač a pořádně nám vynadá.

Když ale Simca nerušeně projížděla pod korunami vzrostlých stromů dál a dál po cestě, pozvolna jsem se uklidnila. Pod větvemi jsem zahlédla jakési bledé skvrny; byly to skupinky zvědavých zvířat. Jeleni a laně, uvědomila jsem si vzrušeně. Ještě nikdy jsem žádné z těch zvířat neviděla ve skutečnosti.

„Je Charles doma?“ ozvala se vzápětí Diana ze zadního sedadla.